

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีผู้ประกอบการให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหาร
เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาอย่างไม่เป็นธรรม

ระหว่าง { นาย ก. ผู้ร้อง
บริษัท ข. ผู้ถูกร้อง

ข้อร้องเรียน

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๔ ศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดเชียงใหม่ได้ส่งหนังสือร้องเรียนของผู้ร้องถึงสำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า สรุปได้ว่า ผู้ร้องสมัครเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายของผู้ถูกร้องซึ่งกำหนดวงเงินงบประมาณไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท แต่ผู้ถูกร้องกลับคิดค่าบริการในวงเงิน ๖,๐๐๐ บาท โดยไม่แจ้งรายละเอียดที่ชัดเจนให้ผู้ร้องทราบ และไม่ปรากฏข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่ามีการจัดรายการส่งเสริมการขายเกิดขึ้นจริง ต่อมาผู้ร้องได้แจ้งยกเลิกรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวในเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ แต่ผู้ถูกร้องยังคงเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาจากผู้ร้องในเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวนและการแสวงหาพยานหลักฐาน สรุปได้ดังนี้ ผู้ร้องประกอบธุรกิจจำหน่ายอาหารเกาหลีแก่ลูกค้าทั่วไปผ่านหน้าร้านของตนเอง และผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารของผู้ถูกร้อง

ผู้ถูกร้องจดทะเบียนนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการเป็นตัวแทน นายหน้าเพื่อจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและดิจิทัลแพลตฟอร์มภายใต้เครื่องหมายการค้า พ.

เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ เวลาประมาณ ๑๑.๔๐ น. พนักงานของผู้ถูกร้องได้แสดงคำเสนอผ่านทางโทรศัพท์ให้ผู้ร้องสมัครเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขาย (ครั้งที่ ๑) ในวงเงินงบประมาณ ๕,๐๐๐ บาท แต่ผู้ร้องปฏิเสธคำเสนอดังกล่าว ต่อมาในวันเดียวกันเวลาประมาณ ๑๑.๔๔ น. พนักงานของผู้ถูกร้องส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เชิญชวนให้ผู้ร้องเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายในวงเงินงบประมาณ ๕,๐๐๐ บาท อีกครั้ง โดยแจ้งว่าหากผู้ร้องมีความสนใจจะเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวให้ตอบกลับผ่านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์และหลังจากผู้ร้องตอบกลับไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวแล้ว

ผู้ถูกร้อง...

ผู้ถูกร้องจะดำเนินการลงทะเบียนต่อไป ซึ่งครั้งนี้ผู้ร้องอ้างว่าได้ตอบกลับไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์เชิญชวนของผู้ถูกร้องในวงเงินงบประมาณ ๕,๐๐๐ บาท แต่ผู้ถูกร้องมิได้ดำเนินการลงทะเบียนเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวให้แก่ผู้ร้องเนื่องจากผู้ถูกร้องไม่พบไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวของผู้ร้อง ต่อมาวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๔ เวลา ๑๕.๕๘ น. พนักงานของผู้ถูกร้องได้แสดงคำเสนอผ่านทางโทรศัพท์ให้ผู้ร้องสมัครเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายอีกครั้ง (ครั้งที่ ๒) ในวงเงินงบประมาณ ๖,๐๐๐ บาท และผู้ร้องได้ตกลงเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายในวงเงินดังกล่าว ซึ่งในวันเดียวกันเวลา ๑๖.๐๖ น. พนักงานของผู้ถูกร้องได้ส่งหลักฐานคำยืนยันการเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวให้แก่ผู้ร้องผ่านทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ในวงเงินงบประมาณ ๖,๐๐๐ บาท พร้อมแจ้งว่าจะเริ่มรายการส่งเสริมการขายภายใน ๑ - ๓ วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ทำการจอง โดยปรากฏใบแจ้งหนี้เรียกเก็บรายการส่งเสริมการขายในเดือนพฤษภาคม ถึงเดือนมิถุนายน ซึ่งผู้ร้องก็มิได้มีการทักท้วงเรื่องวงเงินของรายการส่งเสริมการขายแต่อย่างใด ต่อมาผู้ร้องได้แจ้งยกเลิกรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวในเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ แต่ผู้ถูกร้องยังคงเรียกเก็บค่าบริการรายการส่งเสริมการขายจากผู้ร้องในเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔

เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องมีไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์สอบถามพนักงานของผู้ถูกร้องถึงสาเหตุการเรียกเก็บเงินจำนวน ๖,๐๐๐ บาท โดยไม่มีรายละเอียดแจ้งเกี่ยวกับรายการส่งเสริมการขายและไม่ปรากฏข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่ามีการจัดรายการส่งเสริมการขายเกิดขึ้นจริง ซึ่งพนักงานของผู้ถูกร้องชี้แจงว่า เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ผู้ร้องได้ยืนยันการเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายในวงเงินงบประมาณ ๖,๐๐๐ บาท ผู้ร้องจึงแจ้งยกเลิกรายการส่งเสริมการขายและผู้ถูกร้องได้ดำเนินการยกเลิกรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวให้ผู้ร้อง

กรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าไม่ปรากฏข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่ามีการจัดรายการส่งเสริมการขายเกิดขึ้นจริง ผู้ถูกร้องชี้แจงว่าผู้ร้องสามารถตรวจสอบข้อมูลดังกล่าวผ่านทางกรเข้าใช้งานแอปพลิเคชันที่ติดตั้งอยู่ในอุปกรณ์สำหรับใช้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์ม พ. ในส่วนบัญชีผู้ใช้หัวข้อโปรโมทร้านอาหารของฉัน ที่อยู่กับผู้ร้องได้ตลอดเวลา ซึ่งหากพบว่าข้อมูลไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นตามที่ตกลงไว้ ผู้ร้องสามารถหยุดการเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายหรือลดวงเงินงบประมาณได้ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกร้องเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ ทั้งที่ผู้ร้องได้ยกเลิกรายการส่งเสริมการขายในเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ ไปแล้ว ผู้ถูกร้องชี้แจงว่าเป็นการเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมจากจำนวนคลิกที่เกิดขึ้นจริงตั้งแต่วันที่ ๑ - ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ อันเป็นวันสุดท้ายที่ผู้ร้องเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขาย ซึ่งผู้ร้องไม่ประสงค์ชี้แจงโต้แย้งเนื่องจากผู้ร้องได้เลิกประกอบธุรกิจกับผู้ถูกร้องแล้วตั้งแต่มิถุนายน ๒๕๖๔

ประเด็นวินิจฉัย

กรณีมีประเด็นต้องวินิจฉัย ดังนี้

๑. ผู้ร้องและผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่
๒. ผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการอันเข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่
๓. ผู้ถูกร้องกระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการแรก คือ ผู้ร้องและผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ร้องประกอบธุรกิจร้านอาหารขายอาหารเกาหลีผ่านหน้าร้านและดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหาร และผู้ถูกร้อง คือ บริษัท ข. จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ประกอบกิจการเป็นตัวแทน นายหน้าเพื่อจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและดิจิทัลแพลตฟอร์มภายใต้เครื่องหมายการค้า พ. ดังนั้น ผู้ร้องและผู้ถูกร้องจึงมีสถานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยผู้ร้องเป็น “ผู้ประกอบธุรกิจร้านอาหาร” และผู้ถูกร้องเป็น “ผู้ประกอบธุรกิจให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหาร” ตามนิยามข้อ ๒ ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบธุรกิจให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารกับผู้ประกอบธุรกิจร้านอาหาร

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมา คือ ผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการในลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่ ซึ่งต้องพิเคราะห์เบื้องต้นก่อนว่า ผู้ถูกร้องเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดหรือไม่

กรณีจึงต้องพิจารณาขอบเขตตลาด (Market Definition) ใน ๒ ด้าน ได้แก่

(๑) ด้านสินค้าหรือบริการ (Product Dimension) ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกร้องประกอบธุรกิจให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหาร ทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างผู้ประกอบธุรกิจร้านอาหาร ผู้ให้บริการจัดส่งอาหารและผู้บริโภค ดังนั้น ขอบเขตตลาดด้านสินค้าหรือบริการในกรณีนี้ คือ การให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหาร

(๒) ด้านภูมิศาสตร์ (Geographic Dimension) ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการสั่งอาหารผ่านดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารนิยมสั่งอาหารจากร้านค้าในบริเวณใกล้เคียงหรือไม่เกินพื้นที่ในเขตจังหวัดที่ร้านค้านั้นตั้งอยู่ โดยมีปัจจัยในด้านค่าขนส่งซึ่งสัมพันธ์กับระยะทางที่ผู้ให้บริการจัดส่งอาหาร (Rider) จะสามารถเดินทางไปถึงได้ ประกอบกับผู้ให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารจะกำหนดขอบเขตการให้บริการตามพื้นที่จังหวัด เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงตามกรณีร้องเรียนพบว่า ผู้ร้องประกอบธุรกิจจำหน่ายอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการที่อยู่ในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่เท่านั้นที่สามารถสั่งซื้ออาหารจากร้านอาหารของผู้ร้องได้ ดังนั้น ขอบเขตตลาดด้านภูมิศาสตร์ในกรณีนี้ คือ จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อพิจารณาผู้ประกอบธุรกิจให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารในจังหวัดเชียงใหม่ ปี ๒๕๖๓ มีดังนี้ (๑) ผู้ถูกร้อง มีรายได้ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน XXX,XXX,XXX.XX บาท (๒) บริษัท ค. ไม่ปรากฏข้อมูลรายได้ (๓) บริษัท ง. มีรายได้ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน XX,XXX,XXX บาท (๔) บริษัท จ. ไม่ปรากฏข้อมูลรายได้ (๕) บริษัท ฉ. ไม่ปรากฏข้อมูลรายได้ (๖) บริษัท ช. มีรายได้รวม X,XXX,XXX.XX บาท (๗) บริษัท ซ. มีรายได้รวม XXX,XXX.XX บาท เมื่อผู้ถูกร้องมีรายได้ในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน XXX,XXX,XXX.XX บาท ซึ่งต่ำกว่าหนึ่งพันล้านบาท ดังนั้น ผู้ถูกร้องจึงมิใช่ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด ข้อ ๓ จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกร้องมีการใช้อำนาจเหนือตลาดกระทำการใด ๆ ที่เป็นความผิดตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ หรือไม่

ประเด็น...

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยลำดับต่อมา คือ ผู้ถูกร้องมีการกระทำใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่นตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบกับประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการ ให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารกับผู้ประกอบการร้านอาหารหรือไม่

คณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับวงเงินงบประมาณของรายการส่งเสริมการขายที่ผู้ถูกร้องจะเรียกเก็บจากผู้ร้องซึ่งเป็นการเชิญชวน เจริญจากลงผ่านทางโทรศัพท์ (Telesales) โดยเป็นความเข้าใจและการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนของผู้ร้องและผู้ถูกร้อง เนื่องจากผู้ร้องได้สมัครรายการส่งเสริมการขายในวงเงินงบประมาณ ๕,๐๐๐ บาท ในวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แต่ผู้ถูกร้องไม่ได้รับประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์สมัครของผู้ร้อง จึงมิได้ดำเนินการลงทะเบียนเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวให้กับผู้ร้อง และมีได้มีการเรียกเก็บเงินใด ๆ จากผู้ร้อง ต่อมาวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๖๔ ผู้ถูกร้องได้เสนอรายการส่งเสริมการขายอีกครั้งในวงเงินงบประมาณ ๖,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกร้องอ้างว่าผู้ร้องได้ยอมรับในวงเงินงบประมาณดังกล่าว และผู้ถูกร้องได้ส่งประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ถึงผู้ร้องเพื่อยืนยันการเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวในวงเงินงบประมาณ ๖,๐๐๐ บาท พร้อมแจ้งว่าจะเริ่มรายการส่งเสริมการขาย ๑ - ๓ วันทำการ นับตั้งแต่วันที่ทำการจอง โดยปรากฏหลักฐานเป็นประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ร้องส่งมอบให้พนักงานเจ้าหน้าที่ แสดงว่าผู้ร้องได้รับประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าวของผู้ถูกร้อง ซึ่งผู้ร้องสามารถตรวจสอบรายละเอียดเกี่ยวกับรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวได้จากประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้ถูกร้องส่งให้ผู้ร้อง นอกจากนี้ ผู้ถูกร้องยังได้แจ้งช่องทางการตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมในแอปพลิเคชันของผู้ถูกร้อง หากผู้ร้องตรวจสอบแล้วเห็นว่าข้อมูลไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงตามที่ตกลงไว้ ผู้ร้องสามารถหยุดการเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขายหรือลดวงเงินงบประมาณได้ ซึ่งในประเด็นนี้ผู้ร้องไม่ประสงค์จะชี้แจงโต้แย้ง เนื่องจากไม่ได้ประกอบธุรกิจกับผู้ถูกร้องแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๔ กรณีนี้จึงถือได้ว่าการที่ผู้ถูกร้องส่งประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ยืนยันการเข้าร่วมพร้อมทั้งแจ้งเงื่อนไขและรายละเอียดแก่ผู้ร้องก่อนที่รายการส่งเสริมการขายดังกล่าวจะเริ่มต้นภายใน ๑ - ๓ วัน นับตั้งแต่วันที่ทำการจองเป็นการแจ้งล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นไปตามการดำเนินการตามธุรกิจปกติแล้ว

สำหรับประเด็นที่ผู้ร้องอ้างว่า หลังจากผู้ร้องได้แจ้งยกเลิกรายการส่งเสริมการขายดังกล่าวในเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ แต่ผู้ถูกร้องยังคงเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาจากผู้ร้องในเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องคิดค่าธรรมเนียมการโฆษณาโดยคำนวณจากจำนวนคลิกที่เกิดขึ้นจริงในเดือนก่อนหน้า กล่าวคือ จำนวนคลิกที่มีผู้คลิกในเดือนนี้ผู้ถูกร้องจะแสดงและเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากจำนวนคลิกดังกล่าวในใบแจ้งหนี้เดือนถัดไป กรณีของผู้ร้องเป็นการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่เกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ ๑ - ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายที่ผู้ร้องเข้าร่วมรายการส่งเสริมการขาย ผู้ถูกร้องจึงเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการคลิกของเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๔ ในใบแจ้งหนี้เดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ กรณีดังกล่าวจึงมิใช่การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาหรือค่าส่งเสริมการขายในโอกาสพิเศษทางการตลาด (Promotion) โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ดังนั้น พฤติกรรมการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาของผู้ถูกร้องจึงไม่เข้าลักษณะเป็นกระทำการใด ๆ อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่นตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบประกาศคณะกรรมการการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่ไม่เป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการ ให้บริการดิจิทัลแพลตฟอร์มรับและส่งอาหารกับผู้ประกอบการร้านอาหาร ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๖๓

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติเป็นเอกฉันท์เห็นว่า การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการโฆษณาของผู้ถูกร้องตามข้อเท็จจริงข้างต้น ไม่เข้าลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขทางการค้าอันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้อื่นอย่างไม่เป็นธรรม ตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงยุติเรื่อง

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๗ กรกฎาคม ๒๕๖๕

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า